

JEAN HANFF KORELITZ

DE PLOT

Vertaald door
Sandra Boersma &
Hilje Papma

Oorspronkelijke titel: *The Plot*
© Celadon Books, 2021

B&L Borgerhoff &
Lamberigts

**DEEL
EEN**

HOOFDSTUK 1
Iedereen kan schrijver worden

Jacob Finch Bonner, de ooit zo veelbelovende auteur die met zijn roman *The Invention of Wonder* [De uitvinding van de verwondering] de rubriek ‘Nieuw & Opmerkelijk’ had gehaald in *The New York Times Book Review*, opende de deur van het kantoor dat hem was toegewezen op de tweede verdieping van het Richard Peng Gebouw, zette zijn aftandse leren schoudertas neer op het steriele bureau en keek met iets van vertwijfeling om zich heen. Het kantoor, zijn vierde onderkomen in het Richard Peng Gebouw in evenveel jaar, was geen grote verbetering ten opzichte van de eerste drie, maar hier keek je vanachter het bureau door het raam tenminste uit op een voetpad met bomen dat vagelijk de sfeer van een universiteitscampus had, in plaats van de parkeerplaats van zijn tweede en derde jaar, of de afvalcontainer van zijn eerste jaar (toen hij, ironisch genoeg, dichterbij het hoogtepunt van zijn literaire roem had gezeten en wellicht iets mooiers had mogen verwachten). Het enige voorwerp in het vertrek dat in ieder geval nog iets literairs, iets enigszins warm uitstraalde, was de aftandse schoudertas die Jake gebruikte om zijn laptop en, vandaag, de proefteksten van zijn weldra arriverende studenten in te vervoeren, en die hij al jaren met zich meezeulde. Hij had hem aangeschaft op een vlooiemarkt, vlak voor de publicatie van zijn eerste roman, en zich daarbij heel erg ‘schrijver’ gevoeld: ‘Bejubelde jonge romancier loopt nog steeds rond met oude leren tas die al stamt uit de jaren dat hij nog zat te ploeteren.’ Elk restje hoop om die persoon te worden, was nu allang vervlogen. En zelfs als dat niet zo was geweest, dan nog viel de uitgave voor een nieuwe tas op geen enkele manier te rechtvaardigen. Nu niet meer.

Het Richard Peng Gebouw, een toevoeging aan de campus van Ripley uit de jaren zestig, was een onooglijk gebouw van witte betonblokken achter de sportzaal en naast een paar studentenflatjes die uit de grond gestampt waren voor 'vrouwelijke medestudenten' toen Ripley College in 1966 ook vrouwen begon toe te laten (waarmee het, dat moet gezegd, op de ontwikkelingen vooruit had gelopen). Richard Peng was een bouwkundestudent uit Hong Kong geweest, en hoewel hij waarschijnlijk een groter deel van zijn latere rijkdom te danken had aan de universiteit waar hij ná Ripley naartoe was gegaan (te weten het MIT), had dát instituut geen Richard Peng Gebouw willen neerzetten, in elk geval niet voor de omvang van de donatie die hij in gedachten had gehad. Oorspronkelijk was het gebouw bedoeld om het bouwkundeprogramma in te huisvesten, en nog steeds had het onmiskenbaar de karakteristieke sfeer van een gebouw voor de bètawetenschappen, met zijn grote hal van glas waar nooit iemand zat, zijn lange kale gangen en die geestdodende betonblokken. Maar toen Ripley in 2005 Bouwkunde had afgestoten (of beter gezegd: alle bètaopleidingen, evenals alle opleidingen in de sociale wetenschappen) om zich, in de woorden van de overenthousiaste raad van toezicht, toe te gaan leggen op de 'studie en praktijk van de kunsten en de geesteswetenschappen in een wereld waarin die zaken in toenemende mate worden ondergewaardeerd terwijl ze zo hard nodig zijn', kreeg het Richard Peng Gebouw het masterprogramma 'Fictie, Poëzie en Persoonlijke Non-fictie (Autobiografie)' toebedeeld, dat voor een belangrijk deel online werd aangeboden.

En zo kwam het dat de schrijvers naar het Richard Peng Gebouw waren gekomen, op de campus van Ripley College, in deze vreemde uithoek in het noorden van Vermont, dicht genoeg bij het legendarische 'Northeast Kingdom' om sporen te dragen van dat ontegenzeggelijk zonderlinge gebied (dat sinds de jaren zeventig de thuisbasis was van een

kleine maar dappere christelijke sekte), maar niet zo ver van Burlington en Hanover dat je er compleet afgesloten was van de rest van de wereld. Natuurlijk was er al sinds de jaren vijftig onderwijs gegeven in creatief schrijven, maar nooit op een serieuze, laat staan ondernemende wijze. Toen de cultuur veranderde en de studenten, zoals studenten dat nou eenmaal doen, 'eisen gingen stellen', kreeg elk onderwijsinstituut dat zich zorgen maakte om zijn voortbestaan, onderdelen aan het curriculum toegevoegd – Vrouwenstudies, African-American studies en een computercentrum waarmee zowaar erkend werd dat computers echt wel 'een ding' waren. Maar toen Ripley eind jaren tachtig zijn grote crisis doormaakte en de universiteit een nuchtere en diep verontruste blik wierp op wat er nodig zou zijn om als instelling daadwerkelijk te kunnen overleven, was het – tadaaa! – *creative writing* dat de meest rooskleurige weg vooruit aangaf. En zo lanceerde het zijn eerste (en nog steeds enige) masteropleiding, de Ripley Symposia in Creative Writing, en in de loop van de volgende jaren aten die Symposia in feite de rest van de universiteit op, tot alleen deze voornamelijk online gegeven opleiding over was, die zo veel beter aansloot bij de behoeften van studenten die niet alles uit hun handen konden laten vallen voor een tweejarige master. En dat zou ook niet van ze gevraagd moeten worden! Schrijven was, volgens Ripleys eigen glossy brochure en zeer aantrekkelijke website, geen elitaire activiteit die alleen voorbehouden was aan een kleine groep bevoorrechten. Iedere mens had een unieke stem en een verhaal dat niemand anders kon vertellen. En iedereen kon – vooral met begeleiding en ondersteuning van de Ripley Symposia – schrijver worden.

Jacob Finch Bonner had nooit iets anders willen worden dan schrijver. Nooit, nooit, nooit, al niet sinds zijn jeugd, ergens in een buitenwijk op Long Island, de laatste plek op aarde waar een serieus kunstenaar vandaan zou moeten komen, maar waar hij niettemin gedoemd was geweest om

op te groeien, als enig kind van een fiscaal jurist en een schooldecaan. Waarom hij zo graag wilde schitteren op het eenzame plankje met ‘Schrijvers van Long Island!’ in zijn plaatselijke bibliotheek was een raadsel, maar het bleef in het huis van de jonge schrijver niet onopgemerkt. Zijn vader (de fiscaal jurist) had nadrukkelijk zijn bedenkingen geuit (schrijvers verdienen niks! Behalve Sidney Sheldon dan. Wou Jake soms beweren dat hij de nieuwe Sidney Sheldon ging worden?) en zijn moeder (de schooldecaan) had het nodig gevonden hem – onophoudelijk – te herinneren aan zijn op zijn best middelmatige cijfers voor taal. (Het was dan ook knap pijnlijk voor Jake dat hij kans had gezien om hogere cijfers te scoren voor wiskunde dan voor taal.) Dat waren zware beproevingen geweest om te boven te komen, maar welke kunstenaar had geen uitdagingen moeten overwinnen? Hij was zijn hele jeugd een fanatieke (en, het moet gezegd, toen al competitieve en jaloerse) lezer geweest, die de verplichte leeslijst links liet liggen en de gebruikelijke puberale bagger oversloeg om in plaats daarvan het opkomende speelveld van zijn toekomstige rivalen door te lichten. Daarna was hij naar Wesleyan College vertrokken om Creative Writing te studeren, waar hij zich aansloot bij een groep met andere roman- en verhalenschrijvers in de dop die net zo krankzinnig competitief waren als hij.

Talrijk waren de dromen van de jonge Jacob Finch Bonner waar het ging om de literatuur die hij op een dag zou schrijven. (Dat ‘Bonner’ was overigens niet helemaal authentiek – Jakes overgrootvader had goed honderd jaar geleden de naam Bernstein vervangen door Bonner – evenmin als het ‘Finch’, dat Jake op de middelbare school zelf had toegevoegd als eerbetoon aan de roman die zijn liefde voor literatuur had gewekt.) Bij boeken die hij bijzonder goed vond, stelde hij zich soms voor dat hij ze eigenlijk zelf had geschreven en er interviews over gaf aan literatuurcritici of boekrecensenten (altijd nederig de loftuitingen van

de interviewer wegwuivend) of eruit voordroeg aan een groot, enthousiast publiek in een boekwinkel of een tot de nok toe gevulde zaal. Hij stelde zich zijn portret voor op de achterflap van een hardcover (met als voorbeeld de al gedateerde over-zijn-typemachine-gebogen-schrijver of schrijver-met-pijp) en droomde veel te vaak van een lange, meanderende rij lezers voor wie hij aan een tafel exemplaren van zijn boek zat te signeren. ‘Dank u wel,’ zou hij minzaam en met welluidende stem zeggen tegen iedere man of vrouw. ‘Wat aardig dat u dat zegt. Ja, dat is ook een van mijn eigen favorieten.’

Het was niet helemaal waar dat Jake nooit nadacht over het schrijven zelf. Hij snapte heus wel dat boeken niet uit de lucht kwamen vallen, en dat er serieuze arbeid vereist was – de arbeid van verbeelding, de arbeid van doorzettingsvermogen, de arbeid van vakmanschap – om uiteindelijk zijn eigen boeken ter wereld te brengen. Hij snapte ook dat het geen dun bezet werkveld was: er waren heel wat jonge mensen zoals hij die evenveel van boeken hielden als hij en ze op een dag zelf wilden schrijven, en het was niet ondenkbaar dat sommige van die andere jonge mensen zelfs nog meer talent hadden dan hij, of wellicht een grotere verbeeldingskracht, of simpelweg een sterkere wil om de klus te klaren. Dit waren geen gedachten waar hij erg blij van werd, maar, en dat sprak in zijn voordeel, hij wist wel wat hij wilde. Hij wist dat hij geen lesbevoegdheid Engels zou gaan halen (‘voor als het niet lukt met dat schrijven’) of toelatingsexamen zou doen voor een rechtenstudie (‘want ach, waarom niet?’). Hij wist dat hij zijn parcours had gekozen en al was begonnen met draven, en hij zou niet stoppen voordat hij zijn eigen boek in zijn eigen handen had, en dan zou de wereld vast ook eindelijk doorkrijgen wat hij al zoveel jaar wist.

Hij was een schrijver.

Een groot schrijver.

Dat was tenminste de bedoeling geweest.

Het was eind juni en het regende al bijna de hele week in Vermont toen Jake de deur naar zijn nieuwe kantoor in het Richard Peng Gebouw opende. Toen hij binnenstapte, merkte hij dat hij een modderspoor had gemaakt van de gang tot in zijn werkkamer, en hij keek omlaag naar zijn armzalige hardloopschoenen – ooit wit, nu bruin van het vocht en het vuil, en bovendien nooit echt gebruikt om mee hard te lopen – en zag in dat het zinloos was ze nu nog uit te doen. Hij had er de hele dag over gedaan om van New York hiernaartoe te rijden met twee plastic supermarkttassen vol kleren en zijn stokoude leren schoudertas met daarin de al bijna net zo stokoude laptop waarop zijn huidige roman stond – de roman waaraan hij theoretisch (in tegenstelling tot daadwerkelijk) bezig was – alsook de mappen met ingeleverd werk van zijn nieuwe studenten, en de gedachte kwam bij hem op dat hij steeds minder meenam, elke keer dat hij zijn noordwaartse tocht naar Ripley maakte. Zijn eerste jaar? Een grote koffer, volgepropt met bijna al zijn kleren (want hoe kon je weten wat als passende kledij gold voor drie weken Noord-Vermont, omringd door gegarandeerd hielenlikkende studenten en gegarandeerd afgunstige collega-docenten?) plus elke uitgeprinte kladversie van zijn tweede roman, waarvoor hij een deadline had waarover hij vaak publiekelijk pleegde te jeremiëren. Dit jaar? Alleen die twee plastic tassen met wat spijkerbroeken en overhemden die hij erin had gemikt, en de laptop, die hij nu voornamelijk gebruikte om eten te bestellen en YouTube-filmpjes te kijken.

Als hij dit deprimerende baantje over een jaar nog steeds had, zou hij waarschijnlijk zelfs die laptop thuislaten.

Nee, Jake keek niet uit naar het aankomende blok van de Ripley Symposia. Hij keek er niet naar uit om zijn saaie en irritante collega's weer te zien, onder wie niet één schrijver die hij oprecht bewonderde, en hij keek er zeker niet naar uit om enthousiasme te veinzen voor weer zo'n bataljon gretige

studenten, die er hoogstwaarschijnlijk stuk voor stuk van overtuigd waren dat ze op een dag de Grote Amerikaanse Roman zouden gaan schrijven – of misschien al geschreven hadden.

Bovenal keek hij er niet naar uit om te doen alsof hijzelf nog steeds een schrijver was, laat staan een grote.

Het behoefde geen betoog dat Jake niets had voorbereid voor de naderende collegeperiode van de Ripley Symposia. Hij had geen idee waar de proefteksten in die vervelend dikke mappen over gingen. Toen hij net begon op Ripley, had hij zichzelf ervan overtuigd dat 'goede leermeester' een prijzenswaardige aanvulling was op 'groot schrijver', en had hij de teksten van deze lieden, die flink wat geld hadden neergeteld om bij hem college te mogen lopen, met gepaste aandacht bestudeerd. Maar de mappen die hij nu uit zijn tas haalde, en waar hij weken geleden aan had moeten beginnen, namelijk toen hij ze door Ruth Steuben (de nogal bitse officemanager van de Symposia) opgestuurd had gekregen, waren verplaatst van brievenbus naar leren schoudertas zonder ook maar één keer de vernedering te hebben hoeven verduren om opengemaakt te worden, laat staan om te worden onderworpen aan een intiem onderzoek. Jake wierp ze nu een dreigende blik toe, alsof zij verantwoordelijk waren voor zijn uitstelgedrag en voor de afschuwelijke avond die als gevolg daarvan voor hem lag.

Want wat was er per slot van rekening voor wetenswaardigs aan de mensen wier innerlijke levens vervat waren in deze mappen, en die op dit moment vanuit allerlei richtingen op weg waren naar Noord-Vermont, naar de steriele leslokalen van het Richard Peng Gebouw, en zelfs naar dit kantoortje, zodra over een paar dagen de een-op-een-gesprekken zouden beginnen? Deze studenten, deze gepassioneerde pupillen, zouden zich op geen enkele manier onderscheiden van hun voorgangers op Ripley: mensen halverwege hun carrière die ervan overtuigd waren dat ze Dan

Brown-achtige avonturen uit hun mouw konden schudden, of moeders die over hun kinderen blogden en niet snapten dat ze daarmee nog geen aanspraak konden maken op een vaste column in het tv-programma *Good Morning America*, of net gepensioneerden die ‘waren teruggekeerd tot de literatuur’ (in het volste vertrouwen dat de literatuur op hen had zitten wachten?). Het ergst waren degenen die Jake nog het meest aan hemzelf deden denken: ‘literaire schrijvers’, bloedserieus, met een verzengende rancune jegens iedereen die hun was voorgegaan. De Dan Browns en bloggende moeders waren er misschien nog van te overtuigen dat Jake een beroemde, of op zijn minst ‘hooggewaardeerde’, jonge (inmiddels ‘jeugdige’) schrijver was, maar de zelfbenoemde David Foster Wallaces en Donna Tartts, van wie er zeker ook een paar in de stapel mappen zaten? Weinig kans. Die groep zou veel te goed doorhebben dat Jacob Finch Bonner maar wat aangemodderd had bij zijn eerste poging, verzuimd had om een acceptabele tweede roman af te leveren of ook maar een beginnetje van een derde roman, en dat hij naar dat speciale vagevuur voor ooit veelbelovende schrijvers was verbannen waaruit zo weinigen ooit weerom keerden. (Overigens was het niet waar dat Jake geen derde roman had geschreven, maar in dit geval was onwaarheid te verkiezen boven waarheid. Er was wel degelijk een derde roman geweest, en zelfs een vierde, maar die manuscripten, die samen bijna vijf jaar van zijn leven in beslag hadden genomen, waren afgewezen door een spectaculaire reeks uitgevers van steeds lager allooi, van de ‘klassieke’ uitgever van *The Invention of Wonder* en de respectabele universiteitsuitgeverij die zijn tweede boek, *Reverberations* [Weerklanken], had gepubliceerd, tot aan de talloze uitgeverijtjes in de lijst achter in het tijdschrift *Poets and Writers*, met hun schrijfcompetities die hem een klein fortuin hadden gekost, en die hij, hoe raad je het, allemaal niet had gewonnen. Gegeven deze ontmoedigende feiten, had hij eigenlijk liever dat zijn

studenten geloofden dat hij nog steeds aan het ploeteren was op die mythische en kolossale tweede roman.)

Zelfs zonder het werk van zijn nieuwe studenten te lezen had Jake het idee dat hij ze al net zo door en door kende als hun voorgangers, en dat was beter dan hij hen wenste te kennen. Hij wist bijvoorbeeld dat ze lang niet zo begaafd waren als ze zelf geloofden, en misschien wel even slecht als ze heimelijk vreesden te zijn. Hij wist dat hij absoluut niet in staat was om te leveren wat ze van hem verwachtten en dat hij bovendien niet eens het recht had om te doen alsof hij daartoe in staat was. Hij wist ook dat ze stuk voor stuk zouden mislukken, en hij wist dat ze, wanneer hij ze over drie weken zou verlaten, voor altijd uit zijn leven en gedachten zouden verdwijnen. En meer verlangde hij ook eigenlijk niet van hen. Maar eerst moest hij die Ripley-illusie waarmaken dat ze allemaal, zowel studenten als docenten, collega’s in de kunst waren, ieder met een unieke stem en een eigen verhaal, en ieder met evenveel recht op die magische titel van schrijver.

Het was net na zevenen en het regende nog steeds. Tegen de tijd dat hij de volgende avond zijn nieuwe studenten zou ontmoeten bij de welkomstbarbecue zou hij een en al glimlach moeten zijn, een en al persoonlijke aanmoediging, met zulke scherpzinnige adviezen dat iedere nieuwe deelnemer aan de Ripley Symposia Master of Fine Arts zou kunnen geloven dat de ‘begaafde’ (*Philadelphia Inquirer*) en ‘veelbelovende’ (*Boston Globe*) auteur van *The Invention of Wonder* persoonlijk bereid was om hen het Shangri-La van Literaire Roem binnen te loodsen.

Helaas voerde het enige pad van hier naar daar door die twaalf mappen.

Hij knipte het standaard Richard Peng-bureaulampje aan en ging in de standaard Richard Peng-bureaustoel zitten, die daarbij een luid geknorp liet horen, en volgde daarna met zijn ogen langdurig de vuile voegen tussen de betonblokken

in de muur naast de deur, om de lange en zeer onaangename avond die op het punt stond te beginnen zo lang mogelijk uit te stellen.

Hoe vaak niet zou hij later, terugkijkend op deze laatste avond van een periode die hij nadien altijd tot 'vroeger' rekende, wensen dat hij het niet zo volslagen en funest bij het verkeerde eind had gehad? Hoe vaak niet zou hij, in weerwil van de verrassend gelukkige ommekeer die door een van die mappen in gang zou worden gezet, wensen dat hij de deur van dat steriele kantoor achter zich had dichtgetrokken, door de gang op zijn eigen modderige schreden was teruggekeerd, teruggelopen was naar zijn auto en de urenlange rit terug had gemaakt naar New York en naar zijn vertrouwde, persoonlijke falen? Te vaak, maar het deed er niet meer toe. Daar was het al te laat voor.

HOOFDSTUK 2

Een heldenwelkom

Toen het de volgende middag tijd was voor de welkomstbarbecue liep Jake al op zijn laatste benen, aangezien hij zich die ochtend naar de docentenbijeenkomst had gesleept met hooguit een schamele drie uur slaap achter de rug. Het was dit jaar een kleine overwinning voor hem geweest dat Ruth Steuben de studenten die zich als dichter wilden bekwamen, eindelijk niet meer bij hem had ingedeeld maar bij docenten die zelf ook dichter waren (Jake had aankomende dichters niets waardevols te bieden. Hij had de ervaring dat dichters vaak fictie lazen, maar dat fictieschrijvers die beweerden dat ze met enige regelmaat poëzie lazen, glashard logen), dus je kon in ieder geval zeggen dat de twaalf studenten die hij onder zijn hoede zou krijgen, allemaal prozaschrijvers waren. Maar wat voor een proza! Gedurende zijn nachtelijke, door Red Bull voortgestuwde leessessie was het vertelperspectief van hot naar her gesprongen alsof de eigenlijke verteller een vlo was die van het ene personage naar het andere hopte, en waren de verhalen (of waren het hoofdstukken?) zo slap en tegelijkertijd zo krampachtig geweest, dat ze in het slechtste geval helemaal niets te zeggen hadden, en in het beste geval niet genoeg. Werkwoordstijden sprongen binnen één alinea (en soms binnen één zin) van toen naar nu en weer terug, en de wijze waarop sommige schrijvers woorden gebruikten, verraadde duidelijk dat ze zelf niet precies wisten wat ze betekenden. De zinsbouw was in de slechtste gevallen zo krom dat Donald Trump er een tweede Stephen Fry bij leek, terwijl de meeste andere schrijvers zinnen hadden geproduceerd waar je geen andere omschrijving voor kon bedenken dan... volkomen doorsnee.

Wat hij in de mappen had aangetroffen was onder meer de schokkende ontdekking van een lijk in ontbinding op het strand (de borsten van het lijk werden, raadselachtig genoeg, beschreven als ‘rijpe honingmeloenen’), het theatrale relaas van een schrijver van zijn ontdekking, door middel van een DNA-test, dat hij ‘voor een deel Afrikaans was’, een trage karakterstudie over een moeder en dochter die samen een oud huis bewoonden, en het begin van een roman die gesitueerd was in een beverdam ‘diep in het woud’. Uit een aantal van deze proeven van bekwaamheid spraken geen bijzondere literaire pretenties, dus daar zou hij snel mee klaar zijn – als hij de plot eruit zou kunnen destilleren en het proza met zijn rode potlood enigszins leesbaar zou weten te maken, dan had hij zijn honorarium wel verdiend en zich gekweten van zijn professionele verantwoordelijkheid – maar de teksten die meer ‘literair’ bedoeld waren (en soms, ironisch genoeg, tot de slechtst geschreven exemplaren behoorden) zouden aan zijn ziel vreten. Dat wist hij. Het was al begonnen.

Gelukkig was de docentenbijeenkomst niet erg belastend. (Mogelijk was Jake zelfs heel eventjes ingedut terwijl Ruth Steuben, zoals ieder jaar, Ripleys protocol bij seksueel wangedrag opdreunde.) De vaste docenten van de Ripley Symposia konden het redelijk goed met elkaar vinden, en hoewel Jake niet kon beweren dat hij met een van hen echt bevriend was geraakt, was het inmiddels traditie dat hij eenmaal per collegeperiode naar de Ripley Inn ging voor een biertje met Bruce O’Reilly, die tot zijn pensioen verbonden was geweest aan de vakgroep Engels van Colby College en een stuk of vijf romans op zijn naam had staan, uitgegeven door een onafhankelijke uitgeverij in zijn geboortestaat Maine. Dit jaar zaten er twee nieuwe docenten in de zaal op de begane grond van het Richard Peng Gebouw, een zenuwachtig ogende dichteres die Alice heette en zo te zien ongeveer van zijn leeftijd was, en een man die zich voorstelde als ‘genreoverstijgend’ schrijver en die zijn eigen naam

– Frank Ricardo – uitsprak op een toon waaruit bleek dat de schrijver ervan uitging dat de anderen hem wel zouden kennen. Frank Ricardo? Oké, Jake was er, in de periode dat geen enkele uitgeverij zijn vierde roman wilde hebben, inderdaad mee opgehouden de carrière van andere schrijvers op de voet te volgen – daarmee doorgaan zou simpelweg te pijnlijk zijn geweest – maar hij voelde zich toch niet bepaald geroepen om te weten wie Frank Ricardo was. (Was er soms een National Book Award of een Pulitzer Prize gewonnen door ene Frank Ricardo? Was de debuutroman van ene Frank Ricardo soms vanuit het niets naar de bovenste regionen van de bestsellerlijst van *The New York Times* geschoten, via virale mond-tot-mondreclame?) Toen Ruth Steuben haar riedel had afgedraaid en daarna het rooster met hen had doorgenomen (per dag en per week, avondlezingen, inleverdata voor geschreven evaluaties en deadlines voor het beoordelen van de inzendingen voor de literaire prijzen die aan het eind van het blok werden uitgereikt) liet ze hen vrij, na hen er met een staalharde glimlach aan te hebben herinnerd dat ook de docenten geacht werden aanwezig te zijn bij de welkomstbarbecue. Jake nam een duik naar de uitgang voordat een van zijn collega’s – bekend dan wel nieuw – hem zou kunnen aanspreken.

Het appartement dat hij had gehuurd, een paar kilometer ten oosten van Ripley aan een weg die Poverty Lane (sic) heette, behoorde toe aan een plaatselijke boer – of eigenlijk aan diens weduwe – en bood uitzicht op een vervallen boerenschuur aan de overkant van de weg, waar vroeger melkvee in was gehuisvest. De weduwe verpachtte het land tegenwoordig aan een broer van Ruth Steuben en runde zelf een kinderdagverblijf in de boerderij. Ze verklaarde het een groot mysterie te vinden wat Jake precies uitvoerde, hoe dat vervolgens in een boek veranderde, hoe ze je die kunst op Ripley konden bijbrengen en wie er zo gek was om daarvoor te betalen, maar ze had het appartement sinds zijn eerste jaar

op Ripley voor hem vrijgehouden – de combinatie van rustig, beleefd en op tijd met de huur was daar kennelijk zeldzaam genoeg voor geweest. Pas rond vier uur die ochtend had hij zijn bed opgezocht, waarna hij had geslapen tot tien minuten voor aanvang van de docentenbijeenkomst. Dat was te kort geweest. Nu trok hij de gordijnen weer dicht, viel opnieuw in coma en stond om vijf uur in de middag weer op om zijn gezicht in een professionele plooi te trekken voor de officiële aftrap van de colleges op Ripley.

De barbecue werd gehouden op het middengazon van Ripley, waaromheen de oudste gebouwen van het College stonden, die, in tegenstelling tot het Richard Peng Gebouw, geruststellend authentiek waren en bovendien bijzonder mooi. Jake laadde een kartonnen bord vol met kip en maïsbrood en stak zijn hand uit naar een van de koelboxen om een flesje Heineken te pakken, maar op hetzelfde moment voelde hij een lichaam tegen zich aanleunen en werd zijn onderarm uit de koers geduwd door een andere arm, die met dicht blond haar was overdekt.

‘Sorry, man,’ zei de nog onzichtbare persoon, terwijl zijn vingers zich om Jakes beoogde bierflesje sloten en het uit het water trokken.

‘Maakt niet uit,’ zei Jake automatisch.

Wat een lullig incidentje. Het deed hem denken aan die cartoons van bodybuilders achter in oude stripboeken: bullebak schopt zand in gezicht van mager scharminkel. Wat kon hij ertegen doen? Zelf ook een opgepompte bullebak worden, natuurlijk. De jongen – middelgroot, middenblond, stevige schouderpartij – had zich alweer omgedraaid, maakte het flesje open en bracht het naar zijn mond. Jake kon het gezicht van de klootzak niet zien.

‘Jake Bonner?’

Jake rechtte zijn rug. Naast hem stond een vrouw. Het was de nieuweling, van de docentenbijeenkomst die ochtend. Alice nog wat. Die zenuwachtige.

‘Hallo, Alice, toch?’

‘Ja, klopt, Alice Logan. Ik wilde je even laten weten hoezeer ik van je werk heb genoten.’

Jake voelde – en registreerde – de fysieke beroering die deze zin (die hij heel soms nog wel eens te horen kreeg) altijd bij hem teweegbracht. In deze context kon ‘werk’ alleen maar slaan op *The Invention of Wonder*, een rustige roman die zich afspeelde op Long Island, waar Jake zelf geboren en getogen was, en een hoofdpersoon had die Arthur heette. Arthur, wiens fascinatie voor het leven en gedachtegoed van Isaac Newton de rode draad vormde in het boek en tevens een houvast bood tijdens de chaos na de plotselinge dood van zijn broer, was niet, met nadruk níét, Jakes eigen jongere alter ego (Jake had helemaal geen broers of zussen en was er pas na diepgaand onderzoek in geslaagd een personage te creëren dat ingewijd was in leven en gedachtegoed van Isaac Newton!). *The Invention of Wonder* werd, toen het net was verschenen en, naar hij aannam, nog steeds wel eens, inderdaad gelezen door mensen met hart voor fictie en interesse in literaire ontwikkelingen. Niemand had ooit de woorden ‘van uw werk genoten’ in de mond genomen met betrekking tot *Reverberations* (een verzameling korte verhalen die door zijn eerste uitgever was geweigerd en door de Diadem Press van de State University of New York – een zéér gerenommeerde universitaire uitgeverij! – was omgeturnd tot ‘verhalenroman’), ondanks dat de uitgeverij gewetensvol talloze recensie-exemplaren had uitgestuurd (resultaat: geen enkele recensie).

Hij had het fijn moeten vinden wanneer het hem weer eens overkwam, maar op de een of andere manier was het dat niet. Op de een of andere manier gaf het hem een rotgevoel. Maar goed, waar kreeg hij dat eigenlijk niet van?

Ze liepen naar een van de picknicktafels en gingen zitten. Jake had, na de diefstal van zijn flesje Heineken, nagelaten een ander flesje te pakken.